

วจนลีลาในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติ
ในชุดนิทานสำหรับเด็กของตูปอง
Stylistic Attributes in Sentences with Onomatopoeic Words in
Children's Book Series by Tuppong

มาลีษา ยอดประดิษฐ์, จอมขวัญ สุทธินนท์
Malisa Yodpradit, Jomkwan Sudhinont
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่
Prince of Songkla University, Hat Yai Campus
E-mail: yodpradit.a@gmail.com

ได้รับบทความ: 30 มีนาคม 2563; แก้ไขบทความ: 28 เมษายน 2563; ตอรับตีพิมพ์: 30 เมษายน 2563
Received: March 30, 2020; Revised: April 28, 2020; Accepted: April 30, 2020

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอผลการวิเคราะห์วจนลีลาในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตูปอง โดยรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท คือ ข้อมูลเชิงประโยคบรรยาย พบประโยคในชุดนิทานทั้งหมด 466 ประโยค และข้อมูลเชิงบทสนทนา พบบทสนทนาทั้งสิ้น 164 ประโยค ผลการศึกษาพบว่า วจนลีลาในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตูปอง ซึ่งประกอบด้วยวจนลีลา 2 คุณลักษณะ คือ เรียบง่ายและดึงดูดความสนใจ คุณลักษณะแรก คือ “เรียบง่าย” แสดงออกด้วยการใช้หน่วยข้อมูลขนาดสั้นและการหลีกเลี่ยงการใช้ คำสรรพนาม มีความชัดเจน ไม่กำกวม และคุณลักษณะที่สองคือ “ดึงดูดความสนใจ” ประกอบด้วยการใช้บทสนทนา การใช้ภาษาพูด และการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่หลากหลาย เป็นการเพิ่มรรถรสให้กับเรื่อง ซึ่งทำหน้าที่เป็นเหมือนต้นแบบในการเรียนรู้ของเด็ก และเป็นการเรียนรู้รูปภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ง่าย เพราะเป็นคำที่คุ้นเคยและใกล้ตัว ทั้งนี้การใช้บทสนทนาเป็นส่วนช่วยให้เด็กเกิดความคิดหรือการตอบโต้กับตัวละครเสริมสร้างจินตนาการให้กับเด็ก ดังนั้น การเรียนรู้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่หลากหลายจึงเป็นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้อีกทางหนึ่งนั่นเอง

คำสำคัญ: วจนลีลา, คำเลียนเสียงธรรมชาติ, นิทานสำหรับเด็ก, ตูปอง

Abstract

The objective of this research article is to present results of an analysis of stylistic attributes in sentences with onomatopoeic words in children's book series authored by Tuppong. Data were collected from two types of data sources: descriptive sentences and conversational sentences. Four hundred and sixty-six (466) descriptive sentences with onomatopoeic words and 164 conversational sentences with onomatopoeic words were found. These sentences were analyzed based on a concept of language styles. Two characteristics of stylistic attributes were found: simple and attractive. "Simple" refers to features of sentences expressed using short information units, avoiding the use of pronouns, but clear and unambiguous. "Attractive" refers to features of sentences used in conversations, verbal language and imitating various natural sounds to add aesthetic quality to the story. These sentences function as language models for children as they are easy to understand because of the use of familiar words that are around them. Conversations help children to think and respond to the characters, and to be imaginative. Thus, learning from words that imitate various natural sounds is one method of language development for children.

Keywords: Style, Onomatopoeic Words, Children's Book, Tuppong

1. บทนำ

นิทาน (Tale) เป็นเรื่องเล่าที่เรียบง่าย ตรงไปตรงมา สนุกสนาน เนื้อหาของนิทานอาจมีทั้งเรื่องจริงหรือเรื่องที่แต่งขึ้น ส่วนรูปแบบของนิทาน อาจอยู่ในรูปแบบร้อยแก้ว ร้อยกรอง หรืออาจเล่าด้วยวาจา (นิตยา วรณิกิตร์, 2559: 37)

นิทานสำหรับเด็กมีลักษณะด้านภาษาอย่างเฉพาะเจาะจง (ภาษาเด็ก) ทั้งภาษาที่แสดงให้เห็นคำประเภทคำคล้องจอง หรือภาษาที่มีลักษณะเป็นบทกลอนเพื่อช่วยในการออกเสียงที่ง่ายต่อการเรียนรู้และจดจำ ซึ่งภาษาดังกล่าวเป็นองค์ประกอบสำคัญที่เสริมการเรียนรู้ภาษา (บังอร พานทอง, 2549: 94-95 อ้างถึงใน Cameron, 2001) นอกจากนี้ยังมีการเลือกใช้คำในนิทานที่หลากหลายสำหรับเด็ก เช่น การใช้คำซ้ำ ๆ (parallelism) การใช้คำศัพท์ที่หลากหลายและสนุกสนาน (rich vocabulary) การใช้คำที่มีเสียงพยัญชนะเสียงเดียวกัน (alliteration) ความแตกต่าง (contrast) การเปรียบเทียบโดยใช้คำสื่อความหมาย

(metaphor) ซึ่งการเลือกใช้คำเหล่านี้ ล้วนเป็นวจนลีลาทางภาษาที่ผู้ประพันธ์ใช้ ประสพการณ์ของตัวเองสร้างสรรค์ออกมาเป็นนิทานสำหรับเด็ก

การเลือกใช้คำในนิทานเป็นสิ่งสำคัญเพราะเป็นส่วนที่ช่วยดึงดูดให้เด็กสนใจ นิทาน และมีส่วนช่วยส่งเสริมพัฒนาการในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านความคิด ด้านสติปัญญา และ ด้านอารมณ์ ผู้เขียนส่วนใหญ่เลือกใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ เพราะเป็นคำที่เหมือนจริง เมื่อ เด็กได้ยินทำให้ตื่นตา ตื่นใจ เกิดความสนใจมากขึ้น จึงไม่แปลกที่พบคำเลียนเสียงธรรมชาติ ได้บ่อยในนิทานสำหรับเด็ก

คำเลียนเสียงธรรมชาติ เป็นคำที่ให้ความรู้สึกสมจริง ช่วยให้เกิดความรู้สึกนึกคิด และกระตุ้นให้เกิดจินตภาพ (image) เช่น หวือ หวอ ปึง ปัง เพี้ยง เปรี๊ยะ โพละ ผัวะ ฉับ ฯลฯ (ชำนาญ รอดเหตุภัย, 2519: 72) นิทานสำหรับเด็กที่มีการคัดสรรจากผู้เขียนมักมีการ ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ เพื่อดึงดูดให้เด็กสนใจนิทานนั้น เพราะเสียงของคำเลียนเสียง ธรรมชาติทำให้เกิดความสนุกสนาน มีส่วนช่วยให้เด็กจดจ่ออยู่กับนิทานเพิ่มมากขึ้น

วจนลีลา (style) หมายถึง รูปแบบการใช้ภาษาแบบใดแบบหนึ่ง โดยมีบริบทหรือ สถานการณ์การใช้ภาษา รวมถึงตัวบุคคลเป็นตัวแปรสำคัญในการใช้ภาษา วจนลีลาสามารถ จัดแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ วจนลีลาเป็นทางการ และวจนลีลาแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งการ จำแนกภาษาเป็นวจนลีลา เป็นการมองภาษาจากมุมมองของรูปแบบทางภาษา แต่ความ แตกต่างของรูปแบบขึ้นอยู่กับปัจจัยการใช้ภาษาในสังคม (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556: 148-149) ทั้งนี้วจนลีลาเป็นแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์รูปภาษาที่สะท้อนคุณลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่เป็นลักษณะเฉพาะที่ตอบสนองของการใช้ภาษานั้นเพื่อวัตถุประสงค์ เฉพาะต่าง ๆ เช่น “ความแจ่มชัด” เป็นการแสดงออกจากการใช้รูปแบบการอ้างอิงแบบซ้ำ การใช้นามวลีที่มีส่วนขยายคุณานุประโยค ทำให้ผู้อ่านเข้าใจไม่ผิดพลาดหรือคลาดเคลื่อน จากการตีความ วจนลีลาและการใช้คำในนิทานจึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยพัฒนาศักยภาพทาง ภาษาของเด็กได้เป็นอย่างดี การเลือกนิทานให้เหมาะสมกับเด็กในวัยต่าง ๆ จึงเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งผู้วิจัยได้คัดเลือกนิทานที่มีรางวัลการ์ตูนดีเด่น เป็นที่ยอมรับในสังคมเป็นเครื่องมือใน การวิจัยนี้

นิทานที่มีคุณภาพและได้รับรางวัลรับรองคุณภาพ เหมาะสมกับการเรียนรู้ของ เด็กนั้นสร้างสรรค์ขึ้นจากหลากหลายผู้ประพันธ์หนึ่งในนั้น คือ ตูบปอง (นามปากกา) ซึ่งเป็น ผู้ประพันธ์นิทานที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในฐานะหนังสือดีสำหรับเด็ก จากคณะกรรมการ 7 สถาบันหรือองค์กร ทั้งได้รับการพิจารณาให้เป็นหนังสือที่ใช้ในโครงการหนังสือเล่มแรก Bookstart ประเทศไทย และมีผลงานได้รับการตีพิมพ์มากกว่า 50 ครั้ง ทั้งนี้นิทาน สำหรับเด็กของตูบปองใช้วจนลีลาแบบไม่เป็นทางการเพื่อสร้างความเป็นกันเอง กล่าวคือ

รูปแบบภาษามีความเรียบง่าย ไม่ซับซ้อน โดยการเว้นวรรคคำให้มีขนาดสั้น มีการใช้คำที่หลากหลาย เพื่อให้เด็กสามารถทำความเข้าใจได้ง่าย อีกทั้งรูปแบบเฉพาะตัวของตัวประกอบที่ใช้ คำคล้องจอง ด้วยรูปแบบภาษาที่เน้นเสียงและจังหวะของคำ คล้ายภาษาดนตรี คำบางคำจึงออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงพูด เป็นการเพิ่มอรรถรสในการเล่านิทานและอ่านหนังสืออย่างมีชีวิตชีวา เวลาอ่านออกเสียงจึงสนุก มีส่วนทำให้เด็กเกิดความชอบในการอ่านนิทานนั่นเอง

นิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปองเป็นผลงานที่มีหลากหลายชุด เช่น ชุดนิทานเพื่อนรัก ชุดนิทานอีสปคำกลอน ชุดพ่อแม่ลูกผูกพัน ชุดขนมไทยอร่อยจัง ชุดห่วยไยเยาว์วัย ฯลฯ ซึ่งล้วนได้รับรางวัลรับรองคุณภาพนิทานทั้งสิ้น ด้วยความน่าสนใจของคำเลียนเสียงธรรมชาติ และคำแสดงอารมณ์ผลงานชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปองดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัยลีลาของบริบทที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปอง เพื่อนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์ลีลาในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปอง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ลีลาในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปอง โดยแบ่งวิธีดำเนินการวิจัย ออกเป็น 3 ประเด็น คือ 1. ข้อมูล 2. ขอบเขตแนวคิด 3. การวิเคราะห์ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ข้อมูล

ข้อมูลในการศึกษานี้คือ ชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปองที่ได้รับรางวัลระหว่างปี พ.ศ. 2547-2560 จำนวนทั้งสิ้น 22 ชุด ซึ่งประกอบด้วยหนังสือนิทาน 97 เรื่อง การกำหนดจำนวนนิทานสำหรับเด็กดังกล่าว ผู้วิจัยรวบรวมนิทานสำหรับเด็กขึ้นเพื่อการศึกษา โดยกำหนดหลักเกณฑ์ในการคัดเลือกไว้ดังต่อไปนี้

1.1 ชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปอง ที่มีการระบุความเหมาะสมไว้สำหรับเด็กช่วงอายุระหว่าง 0-5 ปี หรือสำหรับเด็กระดับปฐมศึกษา

1.2 ชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปอง ที่ได้รับรางวัล และสามารถหาซื้อได้ทั่วไปในท้องตลาด

1.3 ชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปองทั้ง 97 เรื่องได้ถูกนำมาจัดพิมพ์และเก็บไว้ในระบบคอมพิวเตอร์ บนพื้นฐานโปรแกรม Microsoft Word

1.4 ผู้วิจัยได้จัดแบ่งเนื้อเรื่องเป็นประโยค โดยคัดเลือกเนื้อเรื่องเฉพาะประโยคที่มีคำเลียนเสียงธรรมชาติ (1 ประโยค เท่ากับ 4 บรรทัด) โดยผู้วิจัยรวบรวมข้อมูล 2 ประเภท ได้แก่ ข้อมูลเชิงประโยคบรรยาย และข้อมูลเชิงบทสนทนา ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1) ข้อมูลเชิงประโยคบรรยาย ดังแสดงข้อมูลในตารางที่ 1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 ปริมาณหน่วยข้อมูลขนาดสั้นในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บอง (ความยาว 15,103 คำ)

ข้อมูล	จำนวน
1. จำนวนประโยคทั้งหมด	466
1.1 จำนวนหน่วยข้อมูลขนาดสั้นทั้งหมด	4,847
1.1.1 จำนวนหน่วยข้อมูลขนาดสั้นต่อ 1 ประโยค	10.4
1.1.2 จำนวนคำเฉลี่ยต่อ 1 หน่วยข้อมูลขนาดสั้น	3.11

ตารางที่ 1 ปริมาณหน่วยข้อมูลขนาดสั้นในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บองข้างต้น แสดงให้เห็นได้ว่า จากประโยคของคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บองทั้งหมด 466 ประโยค พบการแบ่งเป็นข้อมูลขนาดสั้น 4,847 หน่วย เฉลี่ยเป็นร้อยละ 10.4 หน่วยข้อมูลต่อ 1 ประโยค และคิดเป็น 3.11 คำต่อ 1 หน่วยข้อมูลขนาดสั้น

2) ข้อมูลเชิงบทสนทนา ดังแสดงข้อมูลในตารางที่ 2 ต่อไปนี้

ตารางที่ 2 สัดส่วนของการปรากฏของบทสนทนา 2 รูปแบบ

บทสนทนาที่ไม่ปรากฏ ส่วนเติมเต็มของกริยา	บทสนทนาเป็นส่วน เติมเต็มของกริยา	รวม (ประโยค)
จำนวนประโยค	2	162
สัดส่วนต่อข้อความยาว 1000 คำ (ประโยค)	0.13	10.7
ร้อยละ	1.22	98.78
		100

ตารางที่ 2 สัดส่วนของการปรากฏของบทสนทนา 2 รูปแบบข้างต้น แสดงให้เห็นได้ว่า ในฐานข้อมูลหากคิดต่อความยาวของเนื้อหาประโยคของคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บองประมาณ 1,000 คำ หรือประมาณ 7 หน้ากระดาษขนาด A4 พบประโยคที่ประกอบด้วยบทสนทนาทั้งสิ้น 164 ประโยค (จาก 466 ประโยค) ซึ่งพบการใช้บทสนทนามาก 10.86 ประโยค โดยแบ่งเป็นบทสนทนาที่ไม่ปรากฏส่วนเติมเต็มของกริยา 0.13 ประโยคและบทสนทนาที่เป็นส่วนหนึ่งของประโยค (เป็นส่วนเติมเต็มของกริยา) 10.7 ประโยค

1.5 ผู้วิจัยได้คงรูปแบบการสะกดคำและการเว้นวรรคไว้ตามที่ปรากฏในต้นฉบับ ข้อมูลดังกล่าวใช้เป็นฐานข้อมูลสำหรับการศึกษานี้ ผู้วิจัยใช้ชื่อข้อมูลว่า ฐานข้อมูลประโยคของคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บอง

2. ขอบเขตแนวคิด

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำเลียนเสียงธรรมชาติตามขอบเขตนิยามของ ชำนาญ รอดเหตุภัย (2519: 72) แล้วนำมาวิเคราะห์ตามแนวคิดวัจนลีลา (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556: 148-149; สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ และคณะ, 2558: 92-109)

3. การวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ คือ การวิเคราะห์วัจนลีลาในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บอง

3.1 พิจารณาจากวัจนลีลาในประโยคที่ปรากฏในบริบทของคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บอง และนำมากำหนดเป็นลักษณะของวัจนลีลา (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556: 148-149; สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ และคณะ, 2558: 92-109) พร้อมยกตัวอย่างประกอบ

3.2 คำนวณข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในเชิงปริมาณ ทำให้เห็นแนวโน้มของพัฒนาการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก โดยมีขั้นตอนดังนี้

1) นับจำนวนประโยคและจำนวนหน่วยข้อมูลขนาดสั้นที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บอง และนำข้อมูลที่ได้มาคิดเป็นค่าเฉลี่ยร้อยละ

2) นับจำนวนประโยคบทสนทนาที่ปรากฏโดยแบ่งข้อมูลเป็น 2 ส่วน คือ บทสนทนาที่ไม่ปรากฏส่วนเติมเต็มของกริยา และบทสนทนาที่เป็นส่วนเติมเต็มของกริยา เมื่อทราบจำนวนจึงนำมาคำนวณค่าเฉลี่ยร้อยละ

3) แสดงผลการศึกษาเกี่ยวลักษณะของวัจนลีลาในเชิงคุณภาพ โดยอธิบายบทบาทของวัจนลีลาดังกล่าวประกอบตัวอย่างของภาษาที่จะนำไปสู่พัฒนาการทางภาษา ซึ่งมีอิทธิพลต่อการรู้ภาษาของเด็กเป็นพื้นฐาน

4. สรุปผลการวิจัย

การศึกษานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์วัจนลีลาในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บองโดยใช้กรอบแนวคิดวัจนลีลา (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2556: 148-149; สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ, 2559: 92-109) เป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งบทความเรื่องวัจนลีลาในเรื่องเล่าสำหรับเด็กไทย: นัยสำคัญต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา (สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ, 2559: 92-109) พบว่า การวิเคราะห์ข้อมูลในฐานข้อมูลชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊บองพบวัจนลีลาที่โดดเด่นอยู่ 2 คุณลักษณะ ได้แก่

1. เรียบง่าย (Simple) และ 2. ดึงดูดความสนใจ (Attractive) โดยแต่ละคุณลักษณะมีวิธีการนำเสนอรูปภาพแตกต่างกันออกไป ดังนี้

1. เรียบง่าย (Simple)

ความเรียบง่าย หมายถึง การใช้รูปแบบที่ไม่มีความซับซ้อน ง่ายต่อความเข้าใจ จากการวิเคราะห์ชุดนิทานสำหรับเด็กของตูปอง พบการใช้รูปภาพที่แสดงคุณลักษณะเรียบง่าย 2 ประเภท ได้แก่ การใช้หน่วยข้อมูลขนาดสั้น และการหลีกเลี่ยงคำสรพนามดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1.1 การใช้หน่วยข้อมูลขนาดสั้น

ผู้วิจัยพิจารณาหน่วยข้อมูลในชุดนิทานสำหรับเด็กของตูปองพบว่า มีการแบ่งวรรคข้อความหรือประโยคในชุดนิทานออกเป็นกลุ่มคำสั้น ๆ ที่มีลักษณะทางวากยสัมพันธ์ที่หลากหลาย ได้แก่ คำ วลี และอนุประโยค ดังแสดงในตัวอย่างที่ 1-3

1) [(กระ) โดด] [ชนโพละ] [แตกเพลิง] (อุ๊ย ก๊อาย, 2557: 12-13)

กริยา กริยาวลี กริยาวลี

2) [พ่อแม่พาลูกผึ่งน้อย] [บินลิว ตัวลอย] [หึ่งหึ่ง หึ่งหึ่ง] (ครอบครัวหึ่งหึ่ง, 2560ค: 21-22)

อนุประโยค กริยาวลี วิเศษณ์

3) [ทันใดได้ยินเสียงกบ] [อบอ๊อบ อบอ๊อบ] [มาจากริมบึง] (เจ้าชายกบ, 2559ก: 5)

วิเศษณานุประโยค วิเศษณ์ บุพบทวลี

จากตัวอย่างที่ 1-3 ข้างต้น เห็นได้ว่า ผู้เขียนได้ใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ คือ [-โพละ] [-pho⁰] คือ คำเลียนเสียงวัตถุชนกันและ [-เพลิง] [-phleen³] คือ คำเลียนเสียงสิ่งของตกแตก [หึ่งหึ่ง หึ่งหึ่ง] [hwn¹ han¹ hwn¹ han¹] คือ คำเลียนเสียงของผึ้งที่มีการเคลื่อนไหวหรือบินตลอดเวลา และ [อบอ๊อบ อบอ๊อบ] [ʔop¹ ʔop³ ʔop¹ ʔop³] คือ คำเลียนเสียงร้องของกบ เพื่อวัตถุประสงค์บางประการในการดำเนินเรื่อง เช่น เพื่อบรรณสนในการดำเนินเรื่อง สร้างความสมจริงให้กับเนื้อเรื่อง หรือดึงดูดเด็กให้เกิดความสนใจในนิทาน นอกจากนี้ ผู้เขียนยังมีการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่หลากหลาย แปลกใหม่ ไม่จำเจ ให้เข้ากับยุคสมัยปัจจุบัน จึงสามารถพบคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตูปองอย่างต่อเนื่อง เช่น [หึ่งหึ่ง หึ่งหึ่ง] [hwn¹ han¹ hwn¹ han¹] และ [อบอ๊อบ อบอ๊อบ] [ʔop¹ ʔop³ ʔop¹ ʔop³]

ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ใช้หน่วยทางวากยสัมพันธ์ที่หลากหลาย เห็นได้ว่าประโยคส่วนหนึ่งเป็นประโยคความซ้อนที่มีความยาว แต่ผู้เขียนได้นำเสนอโดยการแบ่งวรรคตอน

เนื้อหาให้มีความสั้น ช่วยให้เด็กเข้าใจเนื้อหาเป็นส่วนย่อย ๆ สามารถทำความเข้าใจได้ง่าย
เอื้อประโยชน์ในการรับรู้และสื่อสารไปยังเด็ก

1.2 การหลีกเลี่ยงคำสรรพนาม

ผู้วิจัยพิจารณาคำสรรพนามในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุ๊ปองพบว่าการใช้
คำสรรพนามมากทำให้เด็กเกิดความสับสนในการทำความเข้าใจต่อเนื้อเรื่องได้ ผู้เขียนจึงมี
การหลีกเลี่ยงคำสรรพนาม มีการใช้คำสรรพนามที่น้อย ทั้งยังมีการใช้หน่วยที่อ้างถึง
องค์ประกอบของเรื่องซ้ำกัน เพื่อให้เด็กเข้าใจได้ทันทีที่กำลังพูดถึงอะไร จึงมีลักษณะทางภาษา
ที่แสดงความชัดเจนไม่กำกวม ไม่เข้าใจผิดพลาดและคลาดเคลื่อน ดังตัวอย่างที่ 4 ต่อไปนี้

- | | |
|----------------------------|------------------------------------|
| 4) ไก่น้อย กระต๊าก กระต๊าก | นกน้อยอยาก กระต๊ากเหมือนไก่ |
| เพื่อนเพื่อนหัวเราะชอบใจ | ร้องไม่เหมือนไก่.จิบต๊าก จิบต๊าก |
| ไก่น้อย กระต๊าก กระต๊าก | ผีน้อยอยาก กระต๊ากเหมือนไก่ |
| เพื่อนเพื่อนหัวเราะชอบใจ | ร้องไม่เหมือนไก่.หึ่งต๊าก หึ่งต๊าก |
- (เรื่องกระต๊าก กระต๊าก, 2560: 4-9)

จากตัวอย่างที่ 4 ข้างต้น จะเห็นได้ว่า วัจนลีลา “ไก่น้อย” ในประโยคเป็น
การอ้างถึงตัวละครหลักโดยใช้คำซ้ำตลอดทั้งเรื่อง เป็นการหลีกเลี่ยงคำสรรพนาม ทั้งยังช่วย
ให้ตัวละครโดดเด่นขึ้นมา รวมถึงการปรากฏการใช้คำเลียนเสียงร้องของไก่ [กระต๊าก]
[kra¹taak³] ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของสัตว์ชนิดนี้ จากตัวอย่างข้างต้นเห็นได้อีกว่าสัตว์
ต่าง ๆ อย่างก็มีเสียงร้องเหมือนไก่ “นกน้อยอยาก กระต๊ากเหมือนไก่” กับ “ผีน้อยอยาก
กระต๊ากเหมือนไก่” หากแต่เมื่อร้องแล้วเสียงไม่เหมือนไก่ ซึ่งผู้เขียนได้เพิ่มความแปลกใหม่
ของคำ โดยนำเสียงร้องของสัตว์แต่ละตัวมาผสมกับเสียงร้องของไก่ [จิบต๊าก] [cip³taak³]
[หึ่งต๊าก] [hun¹taak³] ความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนนี้ช่วยเพิ่มอรรถรสของเรื่อง เป็นการ
สร้างความสนุกสนานและดึงดูดความสนใจได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าวิธีการดังกล่าวทำให้เกิด
ความซ้ำซ้อนในแง่ของเนื้อหา แต่การซ้ำดังกล่าวก็สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการการติดตาม
เนื้อหาของเรื่องได้อย่างถูกต้อง และสามารถมองเห็นภาพของเรื่องได้แจ่มชัดขึ้น ซึ่งผู้วิจัยมอง
ว่าเป็นการซ้ำเพื่อเป็นกลไกอย่างหนึ่งในการพัฒนาทางภาษาของเด็กนั่นเอง

2. ดึงดูดความสนใจ (Attractive)

ข้อจำกัดของชุดนิทานที่สื่อเป็นตัวเขียน ทำให้ไม่สามารถใช้เสียงที่หลากหลาย
ดึงดูดความสนใจผู้อ่าน อย่างไรก็ตามผู้เขียนพยายามใช้กลวิธีที่ใกล้เคียงภาษาพูดในการดึงดูด
ความสนใจ ทำให้เรื่องน่าอ่านโดยใช้กลวิธีทางภาษา 3 กลวิธี ได้แก่ การใช้บทสนทนา การใช้
ภาษาพูด และการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่หลากหลาย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การใช้บทสนทนา

ลักษณะเฉพาะพิเศษในนิทานที่สังเกตได้ง่ายที่สุดอย่างหนึ่งคือ การใช้บทสนทนา ผู้เขียนแสดงการสื่อสารของตัวละครในนิทานผ่านบทสนทนา ด้วยการใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “ ... ” แสดงขอบเขตบทสนทนาที่พบมี 2 ลักษณะดังนี้

2.1.1 บทสนทนาที่ไม่ปรากฏส่วนเติมเต็มของกริยา

บทสนทนาที่ไม่ปรากฏส่วนเติมเต็มของกริยาเป็นการแสดงบทสนทนาที่ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มของกริยาและไม่มีหน่วยใดปรากฏข้าง ๆ เป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนา แต่เป็นหน่วยอิสระที่ปรากฏโดยลำพัง ผู้เขียนตั้งใจใช้บทสนทนาเป็นตัวเล่าเรื่องไปโดยปริยาย ดังตัวอย่างที่ 3 ต่อไปนี้

5) “เราอยู่กับพ่อ แต่พ่อป่วยหนัก ไม่มีแรงเลี้ยงเรา”

“พ่อเราเมาแอ๋ เดินโซเซมาชนเรากระเด็น ปากเราไปกระแทกขอบโต๊ะ ปากฉีก เลือดไหลโจ๊ก ๆ” (เรื่องเมื่อไร หนูจะได้กลับบ้าน, 2556ก: 6)

จากตัวอย่างที่ 5 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า วจนลีลาที่บทสนทนามีการใช้เครื่องหมายอัญประกาศ “ ... ” ปรากฏเพียงลำพัง ซึ่งไม่มีหน่วยใด ๆ ปรากฏข้าง ๆ บทสนทนาข้างต้นจึงทำหน้าที่เป็นตัวเล่าเรื่อง ซึ่งมีลักษณะเป็นประโยคบอกเล่า รวมถึงการปรากฏการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติอยู่ด้วย ในที่นี้ คือคำว่า [โจ๊ก] [cook³] เป็นคำเลียนเสียงการไหลของเลือด ซึ่งจากประโยคผู้เขียนกล่าวไว้ว่า “...ปากเราไปกระแทกขอบโต๊ะ ปากฉีก เลือดไหลโจ๊ก ๆ” คำว่า ปากฉีก ผู้เขียนได้ใช้คำว่า “ฉีก” สามารถเทียบเคียงกับศัพท์ทางการแพทย์ได้ว่า แผลฉีกขาด เป็นลักษณะการฉีกขาดของแผล ส่งผลให้มีเลือดไหลออกมาอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นคำว่า “เลือดไหลโจ๊ก ๆ” เป็นลักษณะของเลือดที่ไหลในปริมาณเยอะ การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาตินี้ช่วยเพิ่มอรรถรสในเรื่องมากขึ้น ทั้งยังทำให้เด็กเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น

2.1.2 บทสนทนาที่เป็นส่วนเติมเต็มของกริยา

เป็นการใช้บทสนทนาที่เป็นส่วนเติมเต็มของกริยาที่อาจมีหรือไม่มีตัวนำส่วนเติมเต็ม (complementize) ก็ได้ ดังตัวอย่างที่ 4 ต่อไปนี้

6) แอบอยู่ เพื่อนบอกให้หยุด ก็พุด พุด พุด ก้าบ ก้าบ ก้าบ ก้าบ

นก หนู แมว หนู มองหน้า ตะโกน ก้องว่า “ก้าบ ก้าบ ก้าบ ก้าบ”

(เรื่องก้าบ ก้าบ ก้าบ ก้าบ, 2560ก: 4-10)

จากตัวอย่างที่ 6 ข้างต้น จะเห็นได้ว่า วจนลีลาที่ปรากฏบทสนทนาที่มีการใช้เครื่องหมายอัญประกาศในประโยค คือ “ก้าบ ก้าบ ก้าบ ก้าบ” ทำหน้าที่เป็นส่วนเติมเต็มคำกริยาที่ผู้เขียนขีดเส้นใต้ไว้ของคำว่า “ตะโกน” ซึ่งเป็นกริยาหลักในประโยคนั้นเอง โดยมีนามวลี “นก หนู แมว หนู” ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค รวมทั้งปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในเครื่องหมายอัญประกาศ คือ [ก้าบ] [kaap³] เป็นคำเลียนเสียงร้องของเป็ด ซึ่ง

การใช้คำเลียนเสียงร้องของเปิดแทนคำเรียก เป็นการตอกย้ำถึงเปิดได้ชัดเจน แม่นยำ ลักษณะการร้องของเปิดมีลักษณะการร้องที่ต่อเนื่องยาว ๆ การใช้คำเลียนเสียงจึงมีลักษณะการซ้ำกันเพื่อความต่อเนื่อง และเพื่อความสมจริง ทำให้เด็กสนุกสนานกับนิทานมากขึ้น

การวิเคราะห์ในเชิงปริมาณพบว่า ประโยคของคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุบปองมีประโยคที่ประกอบด้วยบทสนทนาทั้งสิ้น 164 ประโยค (จาก 446 ประโยค) คิดเป็นร้อยละ 36.77 โดยเฉลี่ยต่อประโยคของคำเลียนเสียงธรรมชาติในนิทาน 1 เรื่องจะประกอบด้วยประมาณ 4.41 ประโยค คิดเป็นประโยคที่มีบทสนทนา 1.6 ประโยค จะเห็นได้ว่า บทสนทนามีความสำคัญในการดำเนินเรื่องในนิทานไม่น้อย หากวิเคราะห์แยกประเภทของการใช้บทสนทนา จะพบว่า บทสนทนาส่วนใหญ่มากกว่าร้อยละ 98.78 เป็นบทสนทนาที่ปรากฏเป็นส่วนเติมเต็มของกริยา ดังปรากฏในตารางที่ 2 ข้างต้น

2.2 การใช้ภาษาพูด

นอกจากบทสนทนาแล้ว ยังพบการใช้รูปตัวเขียนที่เขียนเป็นภาษาพูด กล่าวคือ เป็นรูปภาษาที่ไม่พบในการเขียนโดยทั่วไป เป็นรูปภาษาที่ไม่เป็นทางการ ในที่นี้ผู้วิจัย ขอกล่าวถึงเฉพาะบริบทของคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุบปอง ในส่วนของคำอุทานจะกล่าวในส่วนของบทความต่อไป ลักษณะภาษาพูดที่พบในชุดนิทานมี 3 ประเภท ได้แก่ คำลงท้าย คำที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากรูปเขียนปกติ และภาษาปาก ดังต่อไปนี้

2.2.1 คำลงท้าย เป็นคำที่ใช้แสดงลักษณะ มุมมองหรือทัศนคติของผู้พูด เช่น บอกเพศ แสดงความเคารพ สุภาพ รวมถึงวัตถุประสงค์บางอย่าง เช่น เชิญ สั่ง ห้าม ถาม ดังตัวอย่างที่ 7 ต่อไปนี้

7) แม่นก กกลูกในรัง “อย่าส่งเสียงดัง หยุดเดี๋ยวนี้ละ เหมียว”

แม่ไก่ กกไข่ในเล้า “ไม่เอา ไม่เอา หยุดเดี๋ยวนี้ละ เหมียว”

(เรื่องเหมียวเหมียวไม่อยากเหมียว, 2560ข: 6-7)

จากตัวอย่างที่ 7 ข้างต้น จะเห็นได้ว่า วจนลีลา “อย่า” และ “หยุดเดี๋ยวนี้ละ” ในประโยค เป็นคำลงท้ายเพื่อต้องการสั่งให้แมวหยุดส่งเสียงร้องที่รบกวนสัตว์ตัวอื่น ๆ ดังนั้น คำลงท้ายในที่นี้มีจุดประสงค์เพื่อต้องการสั่ง รวมทั้งปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติเป็นคำลงท้ายประโยคด้วย คือคำว่า [เหมียว] [miaw⁴] เป็นคำเลียนเสียงร้องของแมว ในที่นี้ใช้เป็นคำเรียกแทนแมว ที่ส่งเสียงร้องตลอดนั่นเอง ทั้งนี้วจนลีลาคำลงท้ายที่เป็นคำสั่งมีนัยเพื่อควบคุมพฤติกรรมเด็กได้ด้วย และเป็นการทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ที่สามารถนำมาใช้ได้หลากหลาย

คำที่มีรูปเบี่ยงเบนไปจากรูปเขียนปกติ คือ ใช้การสะกดคำตามการออกเสียงจริง โดยไม่คำนึงถึงอักขรวิธีไทย ดังตัวอย่างที่ 8 ต่อไปนี้

- 8) ผีน้อยหึ่งหึ่งไต่ยีน กระรอกอยากบิน แต่ “ไม่มีปีกคร้าบ” (ครับ)
ข้างใหญ่เบ้อเริ่ม ยีนเก็ก คุ่ม้าตัวเล็ก กระซิบกระซาบ
(เรื่องก็ ... รักกันได้นะ, 2556, น. 4-5)

จากตัวอย่างที่ 8 ข้างต้น จะเห็นได้ว่า วาจาสีลา “คร้าบ” คือคำลงท้ายที่เปี่ยมเบนมาจากคำว่า “ครับ” แสดงถึงเพศสภาพของผีน้อย ซึ่งมีคำเลียนเสียงธรรมชาติปรากฏอยู่ในประโยค คือ [หึ่งหึ่ง] [hɯŋ¹ haŋ¹] เป็นคำเลียนเสียงบินของผี เนื่องจากผู้เขียนต้องการสร้างอรรถรส และต้องการสร้างความสมจริงให้กับตัวละครมากที่สุด ทั้งนี้คำลงท้ายช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ และนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ เพราะคำลงท้ายที่สุภาพช่วยให้เด็กมีวาจาที่ไพเราะขึ้น

2.2.2 การใช้คำที่เป็นภาษาปาก เป็นภาษาที่ใช้ในการพูด ไม่นิยมเขียนดังตัวอย่างที่ 9 ต่อไปนี้

- 9) เข้า สาย ปาย เย็น หลั่นล้า “หะฮ้า...หะฮ้า...เหมียว เหมียว เหมียว เหมียว”

เพื่อนบ้านระอาน่าดู หลายตัวอุดหู หลายคู่จุนเฉียว
(เรื่องเหมียวเหมียวไม่ยอมเหมียว, 2560ชม: 4)

จากตัวอย่างที่ 9 ข้างต้น จะเห็นได้ว่า วาจาสีลา “หลั่นล้า” คือคำที่เป็นภาษาปาก ซึ่งเป็นที่นิยมใช้พูดกันโดยทั่วไป มีความหมายได้ว่า ไม่เอาการ เองาน หรือเที่ยวเตร่ไปวัน ๆ ซึ่งมีคำเลียนเสียงธรรมชาติปรากฏอยู่ในประโยค คือ [เหมียว] [miaw⁴] เป็นคำเลียนเสียงร้องของแมว ที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวซึ่งเป็นตัวละครหลักในเรื่อง โดยที่ผู้เขียนมีลักษณะการใช้คำเลียนเสียงร้องของแมวที่ซ้ำกันถึง 4 ครั้ง แสดงถึงลักษณะการร้องของแมวที่ยาวต่อเนื่อง จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ตัวละครอื่น ๆ แสดงถึงความระอาต่อแมว เห็นได้จากประโยคที่ว่า “เพื่อนบ้านระอาน่าดู หลายตัวอุดหู หลายคู่จุนเฉียว” นั่นเอง เป็นส่วนช่วยสร้างความสมจริงให้กับนิทาน และสร้างจุดเด่นให้กับแมว ทั้งนี้การใช้คำที่เป็นภาษาปากยังเป็นส่วนที่ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย สามารถนำมาใช้ในชีวิตประจำวันได้จริง

การใช้บทสนทนาและภาษาพูดจะช่วยเพิ่มอรรถรสให้กับนิทานมากขึ้น เนื่องจากมีความใกล้เคียงกับภาษาพูด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเทคนิคการเล่านิทานของผู้เล่าด้วยว่าสามารถถ่ายทอดตัวอักษรเป็นเสียงอย่างไรให้เด็กเกิดความประทับใจและสนใจที่จะติดตามตั้งแต่ต้นจนจบ

2.3 การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่หลากหลาย

การดึงดูดความสนใจในชุดนิทานสำหรับเด็กของต๊อบปองนั้น ยังรวมไปถึงการใช้ศัพท์ที่หลากหลาย เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ จากการศึกษาข้อมูล

พบว่า ผู้เขียนใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติที่หลากหลาย เช่น คำเลียนเสียงสิ่งมีชีวิต คำเลียนเสียงสิ่งที่ไม่มีชีวิต ดังตัวอย่างต่อไปนี้

10) มดแดงเป่าปี

จิงโจ้เป่าแตร

อีแอ อีแอ

แป้น แป้น ดังทั่ว

(เรื่องเจ้าป่าปวดหัว, 2560ค: 7-8)

จากตัวอย่างที่ 10 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ประโยคข้างต้นปรากฏคำเลียนเสียงของเครื่องดนตรีไทย ได้แก่ เสียงปี [อีแอ อีแอ] [ʔii³ʔeɛ¹ ʔii³ʔeɛ⁰] และเสียงแตร [แป้น แป้น] [peɛn³ peɛn³] ทำหน้าที่เป็นคำวิเศษณ์ โดยมีมดแดง และจิงโจ้ เป็นนามวลีทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค และมีกริยาที่เหมือนกัน คือ “เป่า” โดยที่ผู้เขียนมีลักษณะการใช้คำเลียนเสียงปี และเสียงแตร ซ้ำกัน 2 ครั้ง แสดงถึงลักษณะของเสียงที่ต่อเนื่องเป็นส่วนช่วยสร้างความสมจริงให้กับนิทาน ทั้งนี้ผู้เขียนได้สอดแทรกเครื่องดนตรีไทยไว้ในเรื่อง เพื่อต้องการให้เด็กได้เรียนรู้หรือทำความรู้จักกับเครื่องดนตรีไทย ทั้งยังเป็นการปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมอันดีงามของไทยให้แก่เด็ก

สรุป เรื่องเล่าสำหรับเด็กไทยประกอบด้วย 4 คุณลักษณะ ได้แก่ 1. “เรียบง่าย” 2. “ดึงดูดความสนใจ” 3. “แจ่มชัด” และ 4. “เป็นต้นแบบ” มีความสอดคล้องกับผลการศึกษาที่พบว่า วจนลีลาที่ใช้ในชุดนิทานสำหรับเด็กของต๊อบปอง 2 คุณลักษณะ เนื่องจากเป็นแหล่งข้อมูลสำหรับเด็กช่วงอายุระหว่าง 0-5 ปี หรือสำหรับเด็กระดับปฐมศึกษา ธรรมชาติภาษาของบริบทที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติจึงเป็นข้อจำกัด ทำให้ปรากฏวจนลีลาในรูปแบบที่เฉพาะเจาะจง คือ 1. “เรียบง่าย” แสดงออกด้วยการใช้หน่วยข้อมูลขนาดสั้น และการหลีกเลี่ยงการใช้คำสรรพนาม มีการใช้คำสรรพนามที่น้อย ทั้งยังมีการใช้หน่วยที่อ้างถึงองค์ประกอบของเรื่องซ้ำกัน เพื่อให้ผู้รับเข้าได้ทันที่กำลังพูดถึงอะไร ซึ่งมีความชัดเจน ไม่กำกวม และ 2. “ดึงดูดความสนใจ” ประกอบด้วยการใช้บทสนทนา และภาษาพูด เป็นการเพิ่มอรรถรสให้กับเรื่อง หรือมีจุดประสงค์บางอย่างแฝงไว้ เช่น คำลงท้ายคำเลียนเสียงธรรมชาติ เป็นต้น ความหลากหลายของคำเลียนเสียงธรรมชาติ ทำหน้าที่เป็นเหมือนต้นแบบในการเรียนรู้ของเด็ก และเป็นการเรียนรู้รูปภาษาที่เด็กสามารถเข้าใจได้ง่าย เพราะเป็นคำที่คุ้นเคย และใกล้ตัวนั่นเอง

นิทานสำหรับเด็กดึงดูดเด็กด้วยบทสนทนาและภาษาพูดที่ต้องได้รับการนำไปถ่ายทอดต่อโดยผู้อ่าน และยังมีการเอื้อต่อการทำความเข้าใจของผู้ฟังโดยการแบ่งหน่วยของรูปภาษาออกเป็นหน่วยเล็ก ๆ ในปริมาณมาก เพื่อการทำความเข้าใจที่ง่ายต่อเด็ก การใช้คำที่หลากหลาย มีรูปแบบวจนลีลาที่หลากหลายช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้กว้างขึ้น ส่งผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับบทความเรื่องการพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับบทความเรื่องการพัฒนาการทางภาษาของเด็ก 4 ปี 4 เดือน (มัต จอห์นสัน ประเทศไทย, 2561) ที่กล่าวไว้ว่า

การ “อ่านนิทาน” หมายถึง การที่คุณแม่อ่านข้อความในหนังสือให้ลูกฟัง อาจใช้เสียงดัง-เบา สูง-ต่ำ เพื่อให้เรื่องที่อ่านสนุกสนานยิ่งขึ้น แต่ที่สำคัญจะต้องอ่านโดยไม่เพิ่มเติมคำพูดของตัวเองเข้าไป การฟังคุณแม่ อ่านนิทาน ยิ่งถ้าได้เห็นตัวหนังสือ ภาพ และมองตามการชี้ ตัวหนังสือที่กำลังอ่านไปด้วย จะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อพัฒนาการของเด็กในด้านการอ่าน-เขียน จะช่วยให้เด็กเรียนรู้ว่า ตัวหนังสือหน้าตาแปลก ๆ เหล่านี้เป็นสัญลักษณ์ที่แทนเสียงที่เปล่งออกมาเป็นคำต่าง ๆ เด็กจะเริ่มสังเกตว่าตัวอักษรใดหรือคำใดแทนเสียงอะไร และเริ่มจำคำเหล่านั้นได้ ซึ่งความรู้และความเข้าใจในเรื่องนี้คือพื้นฐานของการอ่านเป็นคำ และการรู้จักตัวพยัญชนะ สระ ตัวสะกดและวรรณยุกต์ เพื่อประสมคำต่อไป

5. ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาวิจัยลีลาในประโยคที่ปรากฏคำเลียนเสียงธรรมชาติในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุบปอง เป็นการศึกษาเพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กต่อไป
2. ควรศึกษาชุดนิทานสำหรับเด็กของตุบปองเพิ่มเติมในประเด็นอื่น ๆ เช่น ศึกษาคำแสดงอารมณ์ ลักษณะของคำที่เกิดขึ้นใหม่

6. กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาคำเลียนเสียงธรรมชาติและคำแสดงอารมณ์ ในชุดนิทานสำหรับเด็กของตุบปอง ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ดร.จอมขวัญ สุทธินนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำในการทำวิจัยตลอดมา ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ชี้แนะในการทำวิจัยครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- ชำนาญ รอดเหตุภัย. (2519). สัมมนาการใช้ภาษาไทยปัจจุบัน (ปัญหาการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน). พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ: กรู๋สยาม.
- ตุบปอง (นามปากกา). (2556). ก็ ... รักกันได้นะ. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิตส์.
- _____. (2556ก). เมื่อไร หนูจะได้กลับบ้าน. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิตส์.
- _____. (2557). อู๊อู๊ ก็อาย. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิตส์.
- _____. (2559). อยากเป็นอะไร. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิตส์.
- _____. (2560). กระต๊าก กระต๊าก. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิตส์.
- _____. (2560ก). ก๊าบ ก๊าบ ก๊าบ ก๊าบ. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิตส์.
- _____. (2560ค). ครอบครัวหึ่งหึ่ง. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิตส์.
- _____. (2560ข). เจ้าป่าปวดหัว. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิตส์.

- _____ . (2560ง). **เหมียวเหมียวไม่อยากเหมียว**. กรุงเทพฯ: แพลน ฟอว์ คิดส์.
- นิตยา วรรณกิตร์. (2559). **วรรณกรรมสำหรับเด็ก**. นนทบุรี: อินทนิล.
- บ้งอร พานทอง. (2549). **ภาษาเพื่อพัฒนาปัญญา**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอนมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มี๊ด จอห์นสัน ประเทศไทย. (2561). **การกระตุ้นพัฒนาการ วัย 4 ปี 4 เดือน**. จาก <https://www.enfababy.com/>. (28 มิถุนายน 2561).
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2556). **ภาษาในสังคมไทย: ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ และคณะ. (2558). **ภาษาแห่งอำนาจ: การวิเคราะห์ วจนลีลาของ ภาษา กฎหมาย ภาษาการเมือง ภาษาสื่อ และภาษาวิชาการของสังคมไทย. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์**. กรุงเทพฯ: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- สรบุศย์ รุ่งโรจน์สุวรรณ. (2559). **วจนลีลาในเรื่องเล่าสำหรับเด็กไทย: นัยสำคัญต่อการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา**. **วารสารนิดาภาษาและการสื่อสาร**. 21(29). 92-109.